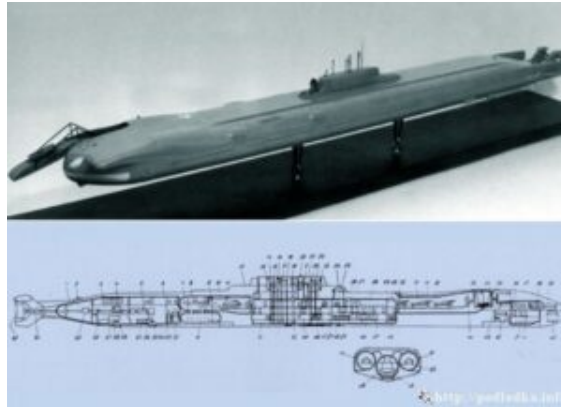

Okręty podwodne projektu 717

Model prototypu okrętu projektu 717

Okręt podwodny projektu 717 – radziecki projekt podwodnego okrętu desantowego i stawiacza min o napędzie atomowym.

Okręty przeznaczone były do skrytego dostarczenia do 800 żołnierzy piechoty morskiej i 4 transporterów, transportu uzbrojenia, amunicji, paliw i zaopatrzenia, lub 250 żołnierzy jednostek specjalnych i 10 czołgów pływających oraz 10 transporterów, a także do ewakuacji wojsk oraz rannych oraz do prowadzenia działań minowych. W czasie projektowania z wypornością nawodną pierwotnie 17.600 ton, był to projekt największych ówczesnie okrętów podwodnych świata. Napęd jednostek stanowić miały dwie siłownie jądrowe, o łącznej mocy 39.000 koni mechanicznych.

Historia

W Ministerstwie Obrony ZSRR przez długi czas była bardzo popularna idea zbudowania podwodnych okrętów desantowo-transportowych, które miały możliwość skrytego przetrzutu sił desantu morskiego z techniką wojskową w dowolny rejon oceanu światowego. W szczególności opracowywano możliwość wykorzystywania tego typu okrętów do przetrzutu grup dywersyjnych wraz z techniką na teren USA i Kanady pod lodami

Arktyki. Okręty tego typu mogły skrycie stawiać zagrody czy łachy min. Dla takich założeń projektowano różne okręty. Jednym z nich jest atomowy okręt podwodny desantowo-transportowy – stawiacz min projektu 717. W sierpniu 1967 roku prace nad projektem tego okrętu rozpoczęło CKB „WOLNA”.

Według założeń taktyczno-technicznych był on przeznaczony do:

- skrytego przerzutu i wysadzenia desantu morskiego na nieprzygotowany brzeg potencjalnego przeciwnika;
- zabrania desantu morskiego, rannych z izolowanego brzegu i przetransportowanie ich do portów macierzystych;
- zaopatrzenia w środki bojowe, żywność i inne środki materiałowe zabezpieczenia wojsk działających na nadmorskim kierunku;
- stawiania aktywnych zagród minowych.

Podobnie jak w projekcie 748 kadłub okrętu charakteryzował się płaską formą z kadłubem lekkim i trzech kadłubów sztywnych położonych w jednej płaszczyźnie horyzontalnej w formie podwójnej ósemki. Takie rozwiązanie pozwalało racjonalnie rozmieścić siły desantu i techniki bojowej na okręcie. W środkowym kadłubie sztywnym, tak jak w projekcie 748, rozmieszczono wyrzutnie torpedowe, stację hydroakustyczną, pomieszczenia mieszkalne dla załogi, mechanizmy główne, główne stanowisko dowodzenia okrętem i systemy łączności. Zewnętrzne kadłuby przewidziano dla załadunku sił desantu morskiego. W częściach rufowych tych kadłubów zamontowano specjalne wyrzutnie/zrzutnie dla min morskich, a w części dziobowej rampy desantowe. Dzięki trójkadłubowej i płaskiej konstrukcji okręt uzyskał stosunkowo niewielkie zanurzenie w stosunku do swoich rozmiarów, ale takie rozwiązanie zwiększyło jego szerokość. Zanurzenie maksymalne 300 m, prędkość podwodna 18 węzłów. Planowana autonomiczność okrętu (z desantem) to 30 dni. Okręt w swoich wyrzutniach/zrzutniach mógł zabrać od 378 do 400 dennych min morskich. Dzięki takiemu uzbrojeniu minowemu okręt projektu 717 mógłby na przykład zablokować bazę

- napęd – dwa reaktory o mocy łącznej 150 MW;
- prędkość:
  - podwodna – 18 węzłów,
  - nawodna – 12 węzłów;
- załoga etatowa okrętu – 111 osób;
- autonomiczność:
  - dla załogi bez desantu – 75 dób,
  - dla desantu – 30 dób,
  - dla wojsk – 10 dób,
  - transport rannych – 10 dób;
- uzbrojenie:
  - artyleryjskie – 1 podwójna armata SM-24ZIF kalibru 57 mm,
  - torpedowe – 6 dziobowych wyrzutni torpedowych kalibru 533 mm (bojowy zapas 18 torped),
  - minowe – 2 rufowe wyrzutnie/zrzutnie dla min morskich (bojowy zapas – 378 min morskich).

Możliwości transportowe okrętu:

- 256 żołnierzy desantu, 10 czołgów pływających PT-76, 10 transporterów opancerzonych BTR-70,
- lub 20 średnich czołgów T-62 lub T-72,
- lub 800 żołnierzy piechoty,
- lub 400 rannych z personelem medycznym,
- lub 1200 t środków bojowych dla wojsk.

**Opracowano na podstawie 23 Zeszytu Naukowego ASzWoj nr 4(109)
2017 mgr Beata MIŚNIK, kmdr dr Witold KUSTRA**